

Rödda Röstler

Debattforum för Vänsterpartiets Stockholmsföreningar Mars 2018, nr 37

Många hoppar av från politiska uppdrag. Är det ett problem?



Bilder för samhällsbyggande i Sydafrika

Därför vill en fd. moderat riksdagsledamot inte att aktiebolag skall driva skolor.



Ill: Klas Sandberg

Röda Röster nr 37

Röda Röster är en periodisk debattskrift som ges ut av Vänsterpartiet i Stockholms stads representantskap. Den publiceras enbart digitalt och distribueras i första hand via e - post. Signerade artiklar om såväl lokala som nationella och internationella frågor publiceras. Redaktionen kommer dock inte att publicera artiklar som innehåller personangrepp.

Skicka din debatttext till redaktionen på roda.roster@vansterpartiet.se

partiet.se (ca 3000 tecken inklusive blanksteg). Redaktionen tar gärna emot utkast att utveckla tillsammans med skribenten.

Röda Rösters logotyp är skapad av Sydney Ankers.

Layout av Klas Sandberg

Omslag av Klas Sandberg

Nästa nummer utkommer 30 april. Deadline är 15 april.

Av skribenterna är 3 kvinnor och 3 män.

Innehåll

Replik på "Jämlikhetsdata-nej tack" 3

Har jämlikheten gått för långt? 4

Är avhoppet ett demokratiproblem 5

Därför skall aktiebolag inte driva skolor 5

Replik på "Förkortad arbetstid minskar inte miljöbelastningen" RR nr 36. 6

Bilder kan starta diskussioner och revolutioner 7

A-kassan urgröps alltmer – vad gör Vänsterpartiet? 8

Medborgarnas kulturhus i Hagsätra 9

Kalendarium 10

Låt tusen röster höras

Det är inte nödvändigt att alla i ett parti tycker precis likadant.

Tvärtom! Ur olika ståndpunkter och perspektiv kan de allra mest spännande förslagen och politiken komma fram. Däremot behöver ett parti en levande debatt där de olika rösterna kan mötas och utvecklas tillsammans. En slags demokratisk infrastruktur som är helt livsnödvändig för att ett parti ska kunna utnyttja all den kraft som medlemmarnas olika bakgrunder och kunskaper innebär. Samtidigt som alla inte måste tycka lika behöver alla medlemmar ändå få möjlighet att läsa samma texter och ta del i samma diskussion.

Hur ett parti ska åstadkomma denna intern-demokratiska struktur finns det många svar på. Röda Röster är ett sätt. Att alla medlemmar i olika partiföreningar i Stockholms stad har ett forum att få diskutera frågor

som är angelägna för oss är helt nödvändigt för att hålla ihop som parti.

Det kan handla om vår politik i stadshuset och hur vi som medlemmar kan påverka våra politiker, eller andra frågor som rör Stockholms stad där vi behöver föra diskussion mellan partiföreningarna. Det kan också handla om frågor som kan röra hela vårt länsdistrikt eller fackliga, feministiska, nationella och internationella frågor som en enskild medlem eller grupp av medlemmar anser borde lyftas och diskuteras. Kanske ur ett nytt perspektiv. Det ska även finnas plats för kritik mot partiets företrädare eller politiska linjer som partiet har drivit när behov för det uppstår.

Huvuddragen i vår politik beslutas på kongressen och i distriktens årskonferenser. Partilinjen ligger fast och som företrädare

för Vänsterpartiet är det vänsterpolitik som gäller. Mellan kongresserna har våra företrädare friheten att förhandla och fatta de beslut som de anser är de bästa. Den ordningen måste finnas och respekteras i ett parti. Men för att förankra den förda politiken hos medlemmarna är den fria debatten viktig. Därför är ambitionen att våra politiker i Stockholm samt styrelseledamöter i distriktet och föreningarna ska ta tillvara på Röda Röster som ett viktigt interdemokratiskt forum och vara beredda på att svara på frågor och synpunkter från medlemmarna.

Men allra viktigast är att alla tusentals vanliga medlemmar känner kraften av att mötas i diskussionen och utveckla Stockholmsvänsstern tillsammans.

Redaktionen

Replik på ”Jämlikhetsdata – nej tack!” RR nr 36



Ill: Johan Norlin

Maria Nehros artikel ”Jämlikhetsdata; nej tack!” har flera argumentationsproblem och faktafel som är viktiga att poängtera: Förnekar Maria Nehro att det förekommer rasism och diskriminering i det svenska samhället? Hon inleder med att säga att ”Jag förnekar på intet sätt förekomsten av diskriminering, alla sådana tendenser ska givetvis motverkas”. Men sedan går hon vidare med att, i hela sin text, understryka att diskriminering inte förekommer i Sverige, att den inte är strukturell, att människor som utsätts för rasism är subjektiva och inte tillförlitliga, samt att studier visar på att så inte är fallet men uppger inte källorna. Längre fram i texten finns det två meningar som förnekar diskrimineringen: ”Det finns även gott om exempel på att aldrig så goda intentioner kan slå fel, men någon diskriminering inbyggd i själva samhällsstrukturen existerar enligt mitt förmenande inte!” och: ”Låter vi påskina att Sverige är strukturellt rasistiskt undergräver vi den tillit som är nödvändig för att vårt samhälle ska hålla ihop”.

Nehros argument mot jämlikhetsdata

är två: a) att statistiken skulle bli otillförlitlig eftersom upplevelser av diskriminering är subjektiva och ”behöver inte överensstämma med faktiska förhållanden” och b) ett argument om att jämlikhetsdata skulle användas för att särskilt samla in uppgifter som gynnar muslimer och afrosvenskar, vilka på det sättet ska istället få positiva fördelar och t ex kvoterats in.

Jämlikhetsdata är tänkt att samlas in anonymt och människor får själva definiera sig utifrån hur de ser på sig själva. Sedan är det faktisk information som samlas in beroende på vad som undersöks: t ex bostads-situation, arbetssituation, lön, utbildning osv. De uppgifterna kommer att ge oss viktig information om hur grupper lever och verkar i vårt samhälle, hur makt och resurser är fördelade och hur folks liv ser ut. Vad individerna uppger kommer att ge oss en bild av kollektiva förhållanden. Precis så som man har samlat in information om hur mäns och kvinnors liv ser ut i vårt samhälle och som har gett oss kunskap om att män som grupp har mer makt än kvinnor som grupp. Att enskilda kvinnors upplevelser

av könsdiskriminering skulle vara otillförlitliga skulle få idag våga skriva. Men när det gäller etnisk diskriminering verkar det fritt fram att ifrågasätta och förneka. Det är bekymmersamt.

Det är ett stort problem att en vänsterpartist har missuppfattat jämlikhetsdata så grovt som att framhålla som giltig kritik av metoden att den särskilt skulle vara anpassad för att gynna muslimer och afrosvenskar. Tyvärr är det just de två grupperna som mest attackeras och diskrimineras på i den offentliga debatten. I den här argumentationslinjen finns ett samband: Nehro misstänkliggör just grupperna som fått utstå mest öppen diskriminering i debatten och samtidigt menar hon att diskriminering visst inte förekommer. Misstänkliggörande av en hel grupp är just ett uttryck för diskriminering.

Maria Nehro bör förstå, som vänsterpartist, att hon nu ingår i ”Team Jämlikhetsdata”. Efter ett par år av vändande och vridande på konceptet och argumenten för och emot, så har kongressen landat i att ta ställning för jämlikhetsdata. Partiet kommer

Har jämlikheten gått för långt?

Jag skulle egentligen ha använt detta utrymme till att besvara kritiken mot jämlikhetsdata som lyftes i föregående nummer.

Inte för att jag helhjärtat stödde motionen utan för att kunskapen kring vad det handlar om verkar på sina håll låg, om inte obefintlig.

Men att förtydliga att jämlikhetsdata inte är ett register utan ett anonymiserat verktyg baserat på frivilligt deltagande och självkategoriserande har andra gjort mycket bättre än mig.

Att förklara att jämlikhetsdata syftar till att öka kunskapen om hur människor drabbas av utestängningsmekanismer och mer specifikt, vilka det är som stängs ute och på vilka grunder, har redan konkretiserats mycket bra av andra.

Att lägga ner tid på att förklara att jämlikhetsdata inte enskilt är en lösning på diskriminering, utan ett av flera verktyg för kommunerna att använda sig av (för att nå sina uppsatta mål baserat på att motverka de olika diskrimineringsgrunderna) har redan gjorts av andra, inklusive mig själv, men utan resultat.

För den som har sanningen klar för sig och inte vill lyssna biter inga argument eller förklaringar, inte ens att jämlikhetsdata frekvent används och förespråkas av FN-råd och EU. Här i Sverige ställer sig såväl SCB som DO bakom införandet av detta frivillighets- och samtyckesbaserade mätinstrument.

Oviljan att lära sig vad jämlikhetsdata är och argumentet mot har, för dem som inte vill lyssna och förstå, varit många.

”Fel kamrater” har drivit på och röstat för motionen.

”Fel personer” har gjort ambitiösa försök att förklara vad det handlar om.

”Fel grupp” stöttar kongressens beslut

utanför partiet.

Jämlikhetsdata ”öppnar upp för” något otäckt, dock inte helt specificerat vad detta otäcka är.

Debatten efter kongressens beslut har med all tydlighet visat att för vissa kamrater gäller inte majoritetens beslut och den demokratiska processen ska plötsligt inte respekteras. Så vill i alla fall inte jag se interndemokratien hanteras.

Vilda diskussioner och intensiva meningsutbyten är i sig inget negativt i ett demokratiskt parti fullt med kamrater som brinner för rättvisefrågor. Men personligen ser jag hellre kampen föras mot andra aktörer som möjliggör ett klassamhälle till brädden fullt med ojämlika strukturer, än att föra kampen mot andra vänsterpartister.

Tillit och respekten för andra kamrater anser jag helt enkelt är viktigare än att min vilja ska gå igenom. Särskilt viktigt borde det vara om jag tydligt har ett majoritetsbeslut mot mig.

Men som jag skrev inledningsvis ska jag inte använda detta utrymme till att försöka förklara för de som inte vill förstå. Däremot vill jag påpeka att konturerna av den stora rosa elefanten i rummet börjar bli övertydliga. Det tycks inte längre vara motionen som gick igenom på kongressen vi diskuterar, utan snarare att vissa kamrater anser att diskriminerade individers utsatthet fått för mycket fokus. ”Jämlikheten har gått för långt” är dessvärre en andemening jag inte trodde så frekvent skulle skyltas med bland kamrater i partiet.

**Maria Ljuslin,
V Älvsjö-Hägersten**

Replik på Jämlikhetsdata nej tack. Forts
från sid 3

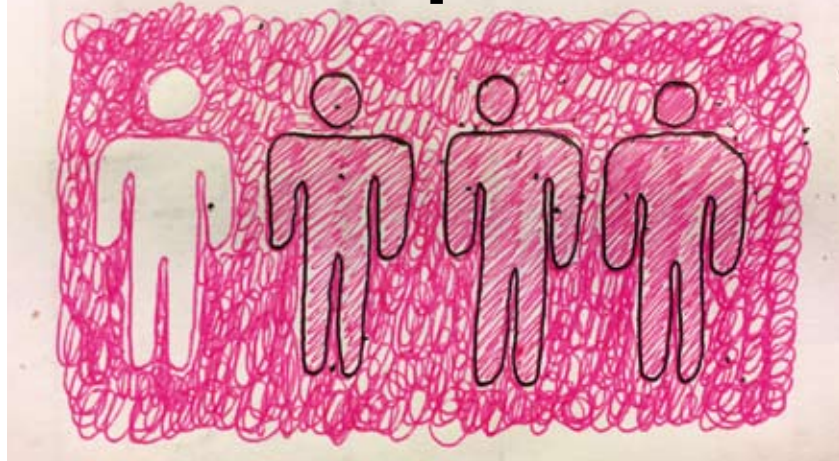
från och med nu att driva fram förslaget att implementera jämlikhetsdata nationellt och kontinuerligt för att få reda på omfattningen av diskriminering som sker i Sverige på de sju diskrimineringsgrunderna, och alltså inte bara kön. Det är viktigt att läsa på och sätta sig in i vad vårt beslut innebär utan att låta ens föreställningar om grupper som ”muslimer” och ”afrosvenskar” skymma sikten.

Låt oss jämföra jämlikhetsdata med något som vi jobbar med under en längre tid, vi kan kalla det jämställdhetsdata. Vi har alla en historia om de sexuella trakasserierna. Vi känner alla en kvinna som blivit fysiskt eller psykiskt misshandlad av en partner. Personliga berättelser kan beröra människor, men att samla in statistik som visar på ojämlikheten mellan män och kvinnor i samhället har varit helt avgörande för att vi ska kunna driva en feministisk politik. För de flesta av oss så är det självklart att samla in jämställdhetsdata på olika sätt. Vi för talarstatistik på våra möten och vi gör lönekartläggningar på våra arbetsplatser. Detta eftersom vi vet att kvinnor diskrimineras strukturellt i vårt samhälle genom den rådande könsmaktsordningen där män privilegieras och vi kvinnor får slita dubbelt så hårt och ändå ta ut hälften så mycket i pension. Vi ser idag att vissa grupper missgynnas i samhället, det kan vara på grund av tex ett efternamn, en hudfärg eller ett kön. Att kvantifiera siffror över denna ojämlikhet är ett verktyg som fungerat i den feministiska kampen, låt oss även använda det i den antirasistiska kampen.

Ett tips till läsarna är Paulina de los Reyes olika studier, t ex ”Vardagsrasism i Sverige” (2000), rapporten ”Unga invandrare – utbildning, löner och utbildningsavkastning” (2013) från IFAU, Institutet för arbetsmarknads och utbildningspolitisk utvärdering, samt ”Stockholm, skillnadernas stad”(2015) från Hållbarhetskommissionen i Stockholm Stad. Alla visar på förekomsten av strukturell etnisk diskriminering. Jämlikhetsdata skulle ge oss den större bilden och göra det möjligt att följa utvecklingen.

**Zofia Laine,
Marléne Karlén,
Helena Molin,
Ewa Pååg,
Joanna Castro**

Är avhoppet ett demokratiproblem?



Mitti i Stockholm hade 14 januari 2018 följande rubrik "Var fjärde länspolitiker har lämnat sin plats". 2014 valdes 1 527 politiker in på fullmäktigemandat i länets 26 kommuner samt landsting. Nu snart fyra år senare har nästan en fjärdedel – 371 – hoppat av sina uppdrag. Mellan 2010-2014 hoppade 344 politiker av, vilket motsvarar 22,5 procent. Bland stockholmspolitikerna är det i Vänsterpartiet som det sker flest avhopp i relation till antal mandat, 30 stycken på 80 mandat i landsting och kommuner. Det motsvarar 37,5 procent av mandat. Nuvarande distriktsordförande tror att det är privata skäl och det så kallade livspusslet som är orsaken. Men även ekonomisk utsatthet, trångboddhet kan spela in. På frågan från Mitti om det inte är ett problem med avhopp svarar distriktsordföranden bland annat att "Det är klart att det aldrig är bra med avhopp. Men det viktiga är att vi hittar verktyg för att parera problemen". På frågan om det kan leda till att folk blir avskräckta från att ge sig in i politiken svarar distriktsordföranden: "Nej att vara förtroendevald är ett av de häftigaste uppdragen man kan få. Men vi måste jobba mer systematiskt med arbetsmiljön och kämpa för ett rättvisare samhälle för våra politiker".

Distriktsordföranden nämner inte att avhoppet är ett problem för demokratin och det demokratiska samhället, eller exempel på verktyg för att parera problemen. Sveriges Radio hade 20 oktober 2017 en intervju med en forskare som anser att "Det är ett demokratiskt problem att många politiker lämnar kommunpolitiken, eftersom det är fler avhopp bland unga och

bland kvinnor".

Trots "feministisk lathund för valberedningar", trots "riktlinjer angående sammansättningen av valberedningar i vänsterpartiet antagna av verkställande utskottet", trots andra organisatoriska planer så sker de flesta avhoppet hos vänsterpartiet. I en rapport från SCB om folkvaldas villkor som publicerats i Dagens Samhälle framgår att politiska skäl varit helt eller delvis avgörande för fyra av tio avhoppare från samtliga partier (2010-2012). Det kan vara:

- Otrevligt debattklimat
- Känslor av maktlöshet
- För hård styrning inom partiet
- Missnöje med den egna insatsen
- Kfs ordförande och tjänstemännen har för mycket att säga till om. Fullmäktige och nämnderna har för litet inflytande.

"Avhopparna tycker kort sagt att demokratin fungerar sämre än vad de ledamöter som sitter kvar tycker" (Dagens samhälle):

- I gruppen 50-64 år som är överrepresenterad i politikerkåren har bara 15 procent slutat i förtid medan unga och kvinnor blir färre.
- Avhoppet är vanligare i kommunpolitiken än i landstingen (13 procent), bland riksdags-ledamöterna 9 procent.

Vad vill distriktsstyrelsen göra för att minska avhoppet från Vänsterpartiets kommunfullmäktige- och landstingsgrupper?

Därför skall aktiebolag inte driva skolor

Ilmar Reepalu framträdde tillsammans med Anne-Marie Pålsson på moment:teater i Gubbängen. Ämnet var vinster i välfärden.

Av de båda var den fd moderata riksdagsledamoten och nationalekonomen vid Lunds universitet Anne-Marie Pålsson den mest radikala. Medan Reepalu ville begränsa privata företags möjligheter att bärga vinster ur välfärdssektorn ville Anne-Marie Pålsson helt förbjuda aktiebolag att driva skolor.

Så långt hade inte Ilmar Reepalu vågat gå i sin utredning.

Betydde detta att den före detta moderatpolitikern gått över till vänstern?

Nej. Hon byggde resonemanget på sina kunskaper i nationalekonomi och juridik, liksom från sina perioder i bolagsstyrelser. Aktiebolag är vinstmaskiner. Det är deras syfte. Lagen säger att deras mål skall vara att skapa vinst åt ägarna, deras egna statuter säger samma sak.

Delägarna förväntar sig vinst. Att sätta elevens främst går helt emot deras syften. Det är ingen anklagelse enligt Anne-Marie Pålsson utan ett konstaterande av fakta. Aktiebolag är helt enkelt den sortens konstruktioner.

Varje gång den synpunkten dyker upp i debatten brukar utbildningsbolagens informationsavdelningar rycka ut och bedyra sina ädla avsikter, att de bara har elevernas bästa för ögonen och hur kan någon misstänka dom... och så vidare.

Enligt Anne-Marie Pålsson är det dimridåer. Om elevernas bästa kolleger med vinstintressena MÅSTE helt enkelt företagets vinst komma i första hand. Därför kan utbildningsföretagen helt sonika se till att göra sig av med exempelvis förståndshandikappade elever (som dumpas i kommunala skolor) för att själva behålla följsamma, lydiga, studiemotiverade barn.

Undra på att privatskolor sedan får goda resultat.

Anne-Marie Pålsson ansåg att det bara fanns ett sätt att stoppa privatiseringen av undervisningen: något hon kallade en "kniptångsmanöver" mellan vänstern och likasinnade (som hon själv) från den politiska högern.



Ill: Johan Norlin

Replik på "Förkortad arbetstid minskar inte miljöbelastningen" RR nr 36

Stefan Sjölander menar i Röda Röster nr 36 att arbetstidsförkortning inte minskar miljöförstörelsen. Han påpekar att arbetstiden minskade betydligt under 1900-talet medan miljöbelastningen fortsatte att öka. Orsaken är att kapitalismen kompenserar för arbetstidsförkortning genom ökad produktivitet, och det är totalproduktionen som bestämmer miljöbelastningen. Slutsatsen är att det är själva kapitalismen som är källan till miljöförstörelsen och därför måste angripas.

Jag håller i och för sig med om den slutsatsen. Det är kapitalismens oförmåga att betrakta naturen på något annat sätt än en källa till bruksvärden att hänsynslöst exploatera som i grund och botten har orsakat dagens miljökris. Men detta till trots är det inte omöjligt att lösa miljöproblem under kapitalismen. Genom miljökamp och politiskt tryck har smogen försvunnit från (Nords) städer, ozonskiktet reparerats och DDT:n ersatts av bättre pesticider. Så även om läget är kritiskt finns ingen anledning att ge upp.

Vad gäller arbetstidsförkortning mer specifikt så finns skäl att tro att en sådan skulle minska miljöbelastningen. Svenska forskare uppskattar effekten till ungefär 0,8: Om arbetstiden minskar med en procent, minskar utsläppen med 0,8 procent. Forskarna skiljer ibland på

skaleffekten, alltså hur ekonomins absoluta storlek påverkas (t ex i BNP), och sammansättningseffekten, hur ekonomins relativa miljöpåverkan förändras (till exempel koldioxidutsläpp per krona).

Skaleffekten är ganska välbelagd. En arbetstidsförkortning innebär att det totala utbudet av arbetskraft minskar i ekonomin. En del kommer att kompenseras genom produktivitetssökning, men knappast hela minskningen. Arbetstidsförkortning innebär också att konsumtionsutrymmet blir mindre eftersom våra totalinkomster kommer att vara lägre än om vi arbetade mer. BNP-utvecklingen kommer därför sannolikt att påverkas negativt, vilket allt annat lika minskar miljöbelastningen. Stefan Sjölander har rätt i att arbetstidsförkortningen under 1900-talet inte har lett till minskad miljöbelastning – men poängen är att miljöbelastningen (och BNP:n) hade varit ännu större om vi fortfarande hade jobbat 60-timmarsvecka.

Forskarna är mer osäkra på om ekonomins sammansättning påverkas av arbetstidsförkortning. Det är rimligt att tänka sig att stressade och utarbetade människor lever mer resurskrävande liv – färdigmat framför hemlagat, flygresor framför tåg, bilresa framför promenad. Men mer fritid kan också leda till

ökad klimatpåverkan: fler weekendresor med flyg eller bilturer till stugan, så effekten är svår att belägga vetenskapligt.

Om vi däremot vänder på steken och funderar över hur vi ska locka med väljarna i en hållbar och socialistisk samhällsutveckling tror jag arbetstidsförkortning är en viktig del. Om klimatomställningen åtminstone i någon mån innebär att vi behöver avstå från saker är arbetstidsförkortning en positiv reform, något som också gör att vi har tiden som krävs för att i högre utsträckning dela på saker, sköta om våra prylar, resa långsammare, laga maten själv. En utveckling som vore bättre för miljön, spar oss pengar och minskar marknadens räckvidd.

Oavsett detta gäller förstås att arbetstidsförkortning är ett för trubbigt redskap för att hantera den akuta klimatkrisen. Den måste främst lösas genom snabba, storskaliga, samhälleliga investeringar i transport- och energisektorn, och måste göras alldeles oavsett.

En längre artikel på temat publicerades i Socialistisk Debatt 2013, <http://lup.lub.lu.se/search/ws/files/3400077/4228283.pdf>

Rikard Hjorth Warlenius
Miljöpolitisk talesperson för V i Stockholms stad

Bilder kan starta diskussioner och revolutioner



Andre Bozack, Foto: Johan Norlin

Andre Bozack intervjuades av Johan Norlin, Röda Röster.

Johan Norlin: Berätta om ditt arbete med Heal the Hood i Kapstaden.

Andre Bozack: Jag jobbar med konst och lär barnen att rita, skapa pappersleksaker, vad som helst som har med konst att göra. Det handlar om att hitta lösningar i våra grannskap, men istället för att prata så använder vi konst.

Vad har du för bakgrund?

Jag har studerat bildkonst och grafisk design, men min passion är graffiti. Det var graffiti som fick mig att intressera mig för konst. Jag äter, sover och tänker konst - konst är livet!

Jag växte upp i Grassy Park, men när jag var fjorton flyttade vi till Retreat och där har jag bott sedan dess. Det är ett arbetarklassområde och majoriteten är goda människor, men området är också drabbat av våld. Jag trivs bra och har inte flyttat eftersom det finns så mycket som behöver göras i området.

I Grassy Park bodde vi tillsammans med min moster, men min mamma ville ha ett eget ställe så hon sparade pengar och köpte ett hus i Retreat. Min mosters familj drev en verkstad och vi bodde i garaget. På morgonen när gubbarna kom till jobbet fällde de upp våra sängar mot väggen och körde in bilarna som skulle repareras. Vi bodde bland verktygen och min mamma

hatade det. Till slut hade hon sparat ihop tillräckligt med pengar för att kunna flytta till ett eget hus i Retreat med min syster och mig. Vi har aldrig tittat tillbaka sedan dess.

Jag är redo att lämna Retreat, men jag vill inte lämna min mamma ensam. Retreat är drabbat av gängvåld och det är inte säkert för en kvinna att bo ensam här.

Jag har bott i Retreat hela mitt vuxna liv och det är ett fantastiskt område. Alla känner alla och det finns en känsla av samhörighet. Om en granne behöver något så hjälper vi till, vi respekterar varandra. Våra dörrar är alltid öppna - om du behöver något så är det bara att knacka på.

Vi har gjort medvetna insatser för att grannarna ska lära känna varandra. Tillsammans är vi starka och kan lösa de problem som uppstår.

När insåg du att du ville hålla på med konst?

Från början höll jag på med breakdance och 1997 började jag jobba som danslärare. Jag såg hur dansen påverkade ungarna och många år senare kom mina gamla studenter till mig och berättade hur mycket de hade lärt sig. Jag pratade bland annat med killarna om vad våldtäkt är för de hade ingen aning. Några år senare stötte jag ihop med en av dem och han berättade att han hade varit på en fest där några killar hade lurat en tjej att dricka för mycket och drog med henne till ett rum. Min student förstod vad som var på gång och gick in och

stoppade dem.

Efter det bestämde jag mig för att vad jag än gör ska jag alltid ha ett tydligt syfte. När jag började med bildkonst plockade jag upp frågor som ojämlikhet och rasism för att kunna förmedla ett budskap till ungarna. Det är lättare att visa saker med bilder än att försöka förklara med ord.

Hur kan konst användas för att stärka arbetarungdomar?

Du måste försöka förmedla ett budskap. Alla är visuella, alla känner igen saker när de ser dem. Bildkonst har stor genomslagskraft oavsett om det är graffiti eller affischer eller något annat. Bilder kan starta diskussioner och revolutioner.

Konst finns överallt, musik kan också användas till att förmedla ett budskap. Om den är bra utförd har konsten stor påverkan och kan förändra folks medvetande och hur de agerar.

Hur ska Vänsterpartiet göra för att engagera unga aktivister?

Börja i skolorna. Ju yngre barnen är desto lättare är de att påverka. De är som svampar som absorberar allt du säger och gör utan att du är medveten om det. När du befriar ungdomen så är det lättare att förändra saker. Barn törstar efter kunskap och konst är ett bra sätt att förmedla ett budskap till dem.

A-kassan urgröps alltmer – vad gör Vänsterpartiet?

Urgröpningen av a-kassan har pågått länge och accelererade genom alliansregeringens försämringar i kvalifikations- och ersättningsvillkoren 2007-2008. S/mp-regeringen har därefter uppseendeväckande nog behållit försämringarna. Vänstern har inte sagt så mycket om a-kassan de senaste åren – offentligt har det då mest handlat om ersättningsnivåerna.

Statens årliga anslag till a-kassan har de senaste tio åren - trots högre arbetslöshet - dragits ned från 33 till 12 miljarder kronor (prisräknat, 2007-2017). Anslaget finansieras helt med arbetsgivaravgifter, inte till någon del med skattemedel. Avgifterna har gett stora överskott varje år, som istället använts för att finansiera jobbskatteavdrag och annat.

A-kassan har blivit en försäkring för en allt mindre del av de arbetslösa. Andelen som får ersättning har halverats den senaste tioårsperioden. Nu är det bara en tredjedel av samtliga arbetslösa som får ersättning och den har blivit förbehållen arbetslösa som uppfyller omfattande krav på tid med arbete och inkomster före arbetslösheten.

Det rör sig då till stor del om personer som dessutom via sina fackförbund är inkomstförsäkrade upp till 80 procent av den tidigare inkomsten (högsta tillåtna ersättning) för en stor del av ersättningsperioden. När högsta dagpenningen i a-kassan höjs blir därför konsekvensen för den enskilde ofta bara att den del av ersättningen som betalas från fackens inkomstförsäkringar blir mindre. Det påverkar inte ersättningen totalt sett för dessa arbetslösa.

Först i slutet av mandatperioden har

regeringen nu beslutat utreda a-kassan med motivet att fler arbetslösa ska omfattas och att villkoren bli bättre. Förbättringar kostar pengar och pengarna från arbetsgivaravgiften har redan tagits i anspråk för annat. De förslag utredaren lämnar ska därför enligt regeringens direktiv vara "budgetneutrala" – förslagen får inte kosta något.

Förbättringar i någon del av försäkringen ska alltså betalas med kostnadsminskningar i andra delar. Det handlar enligt direktiven om ännu lägre ersättning och kortare ersättningstid för en del av de arbetslösa.

Utredningsförslagen ska redovisas först i januari 2020 och därmed - är det väl tänkt - inte oroa valrörelsen.

Det är nu årtionden sedan a-kassan fungerade som det inkomstbortfallsskydd på rimlig nivå för de flesta arbetslösa och skydd mot lönesänkningar, som var avsikten med det som en gång var den svenska modellen för omställningen på arbetsmarknaden.

A-kassan har steg för steg gröpts ur i alla dess beståndsdelar och har i praktiken reducerats till en försäkring för

relativt starka grupper av de arbetslösa. Två tredjedelar av de arbetslösa är nu tvingade att finna sin försörjning på annat sätt, främst genom det kommunala försörjningsstödet och anhöriga.

Vägen tillbaka till den omställningsförsäkring a-kassan varit är mycket lång och kanske till och med omöjligt lång. Men vad vill Vänstern? Det är hög tid att agera tydligare än att bara ta upp ersättningsnivåerna i arbetslöshetsförsäkringen.

Bo Jangenas

Månadens citat

Svensk skola ska vara en plats där barn och unga med olika bakgrund möts. Att elever med olika erfarenheter lär sig att samarbeta bygger sammanhållning och motverkar splittring. Att skilja elever åt utifrån religion eller kön är inte förenligt med den svenska modellen.

Socialdemokraternas hemsida 180113.

För oss är det självklart att ingen elev ska utsättas för religiös påverkan i skolan. Att tro, eller att låta bli, ska vara varje barns eget val.

Gymnasie- och kunskapslyftsminister Anna Ekström, 180113

Den som inte står för grundläggande värderingar om jämställdhet och mänskliga rättigheter ska stoppas från att driva friskolor i Sverige.

Gustav Fridolin, utbildningsminister, 180310

Jag hoppas att regeringen inte slarvar bort det här. Barn ska inte delas upp efter religion i skolan, barn ska inte utöva en viss religion under skoldagen.

Jonas Sjöstedt, Facebook, 180311

Vi anser att både i kommunala och i fristående skolor bör hela skoldagen vara konfessionsfri, inte bara undervisningen. Däremot har vi inga förslag om att förbjuda religiösa samfund m.m. att vara de som driver en skola.

Daniel Riazat (v), Dagen, 160909



Ill: Klas Sandberg

Medborgarnas kulturhus i Hagsätra



Bild: Rosa Lundmark

Just nu är Vänsterpartiet Vantör i full färd med att ta fram ett lokalt program inför valet, en tradition som vi har haft i många valrörelser. Mellan valen är programmet tänkt att vara stöd för våra förtroendevalda, men också ge möjligheter till alla medlemmar att bidra, t.ex. genom insändare, namninsamlingar och kontakter med ansvariga politiker.

Roligt är att vi har bockat av flera frågor i programmet från 2014 "Ett grönare och rödare Vantör" genom vår rödgrönrosa majoritet i stadshuset. Exempelvis att vi har fått tillbaka kommunal hemtjänst i Rågsved och Hagsätra samt Högdalens vård- och omsorgsboende i egen regi. En annan seger är att Högdalens simhall från och med sommaren inte längre ska drivas av riskkapitalister, utan ska drivas av idrottsförvaltningen efter renovering.

En av de lokala frågor som vi inte kommit i hamn med är ett allkulturhus i Hagsätra. Det är inte det lättaste heller, då alliansen sålde ut hela allmännyttan

inklusive centrum i Hagsätra när de styrde. Turligt nog har vi otåligt folk i Vantör som bildat den ideella föreningen Vantörs musik & kultur; ett gäng musiker, tillika hantverkare, som brinner för att skapa mötesplatser och social gemenskap har fått hyra Hagsätraskolans aula till låg kostnad mot att de renoverar själva. Med egna pengar bygger de nu studios och café samt renoverar scenen. Bygget bedrivs som en studiecirkel hos ABE, vilket bekostar hyran under byggtiden.

För ett par veckor sedan bjöds vi in till musik- och kulturföreningen och blev djupt imponerade av handlingskraften och samhällsengagemanget för barn, unga och även äldre, som föreningen står för. Ingen tvekan om att de kommer att bygga färdigt sitt hus och att det blir en fantastisk mötesplats. Problemet är att det tar så lång tid att få renoveringen klar. Allt görs på fritiden och allt byggmaterial bekostas av de som bygger. Kontakter med kommunen har inte löst finansieringen. Föreningens behov pas-

sar inte riktigt in i de kommunala mallarna.

Det är där vi kommer in. Som vänsterpartiförening vill vi göra vad vi kan för att bygget ska bli klart så fort som möjligt. Vi lovade att dra i våra politiska trådar. I lördags kom Ann Mari Engel från kulturnämnden ut och blev mäktat imponerad. Hon ska bidra med sin kunskap om kulturförvaltningen, så att kulturföreningen får kontakt med rätt person som kan lotsa rätt i bidragsbyråkratien. Per Sundgren i V-Vantör, med erfarenhet från bygget av Cyklopen, har kontaktat Vantörs musik & kultur för att se vad han kan göra.

Visst blir det roligt att så småningom kunna bocka av visionen om allkulturhus i Hagsätra i valprogrammet. Men viktigast är den stora betydelse huset kommer att få för barn, unga och äldre. Det är inte bara ett hus som byggs, utan tillit till ett samhälle för alla, inte bara några få.

**Cicci Herrström och Rosa Lundmark,
V-Vantör**



Röda Röster: En bred vänster

Hur kan Vänsterpartiet bidra till att skapa en bred, mångfacetterad vänsterrörelse?

Vad krävs för att medlemmarna ska bli mer engagerade i Vänsterpartiets aktiviteter?

Hur kan Vänsterpartiet ta vara på dagens möjligheter till digital aktivism?

Detta är några av de frågor som kommer att diskuteras på Röda Rösternas panelsamtal med temat "En bred vänster".

Datum: tisdag 3 april

Tid: kl 18-20

Plats: Kafé Marx, Kungsgatan 84

Arrangör: Röda Rösternas redaktion

<https://www.facebook.com/events/154888861824805/?ti=icl>

Deltagare: Ann-Margarethe Livh, borgarråd (v) med ansvar för bostads- och demokratifrågor

Sofia Stenfeldt (V Västra Södermalm), ombudsman på Handelsanställdas förbund med mångårig erfarenhet av medlemsorganisering

David Dahlborn (V Hässelby-Vällingby), aktivist i Labours valkampanj 2017 och en av hjärnorna bakom dataspelet "Corbyn Run"

VALSKOLAN 2018. Vill du också ha ett Sverige för alla – inte bara för de rikaste? Då ska du komma på valskolan, fylla huvudet och hjärtat med argument för mer jämlikhet och en välfärd att lita på. Valskolan är Vänsterpartiets stora satsning för att vässa argumentationen och engagera fler i valarbetet. Vill du vara en viktig kugge Vänsterpartiets valkampanj för ett jämligare Sverige, då ska du komma på valskolan helt enkelt. Valskolan gör ytterligare två stopp i Stockholm.

• Söndag 8 april.

• Söndag 15 april.

Det är samma utbildning alla dagarna, så kom när det passar bäst för dig. Alla dagarna kör vi igång kl 10.00 och håller på till 16.00. Vi bjuder på kaffe och smörgås från kl 9.30, lunch och fika under dagen. Anmäl dig till anmalan.storstockholm@vansterpartiet.se. Behöver du hjälp med barnpassning under dagen är vi glada om du anmäler det senast 14 dagar före utbildningen. Maten är som grund vegetarisk, har du allergier eller önskar vegansk mat, skriv även det i din anmälan.

Röda Röster: Arbetstidsförkortningens miljöpåverkan.

Trots att vi i Sverige har minskat arbetstiden avsevärt under 1900-talet så har svenskarnas miljöpåverkan ökat, både totalt och per capita. Går det att minska miljöbelastningen med hjälp av kortad arbetstid eller kompenserar kapitalisterna detta med hjälp av ökad produktivitet?

Denna och andra spännande frågor kommer att besvaras under Röda Rösternas panelsamtal om arbetstidsförkortningens miljöpåverkan.

Datum: torsdag 19 april

Tid: kl 18-20

Plats: V Hammarby-Skarpnäcks lokal på Svartågatan 16 i Bagarmossen

Arrangör: Röda Rösternas redaktion

Deltagare: Monika Roll, V Hässelby-Vällingby

Stefan Sjölander, V Farsta

Rikard Warlenius, miljöpolitisk talesperson för V i Stockholms stad.

Vi i V Älvsjö-Hägersten ordnar en familjedag den 21 april på Klacktorget i Solberga inför första maj. Vi vill påminna och peppa inför Sveriges största första maj firande. Det kommer att vara loppis, fika, ansiktsmålning, möjlighet att prata med politiker (bl.a. vår gruppleddare i landstinget Gunilla Roxby Cromvall) samt tal från Karin Rågsjö. Om någon är intresserad av att ha ett loppisbord hos oss den dagen och sälja saker så är alla varmt välkomna, det är gratis, anmälan görs till jonas_santesson@hotmail.com.

Röd Lördag på Farsta torg. Lördagen den 28 april. kl. 12-14. Vi har infobord, bjuder folk på fika och delar ut flygblad på aktuellt tema. Arrangör: V Farsta